

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

170. szám.

Pest, september 29. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizethetni helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettetek.

Pest sept. 29.

Ma kevés ujság van. A város csendes, hadseregeink semmi mozgalmat nem tesznek, a futárok utban vannak meg vinni Lamberg general halálának híré.

Latour gróf osztrák hadügyministertől egy levél érkezett a magyar hadügyhöz, melyben kihirdetés végett egy katonai körlevél foglaltatik, hogy mindazon katonai egységek, kik az osztrák zászlót elhagyták, egy bizonyos idő alatti térjenek vissza, különben szökevényeknek tekintetnek.

Valjon?

Derék légény az az osztrák hadügy minister, de mit mondana hozzá, ha például a magyar ministerium azt írná Olaszországba, hogy itthon a haza veszélyben lévén, a magyar katonák rögtön jöjjenek haza!

Mindenki otthon legyen ur.

A dunántúli sereg még nem ütközött meg. Hírek perste milliójával terpmnek, de ezeknek nem lehet semmi hitelt adni.

Reggel mindenfelé azt beszéltek, hogy az ellenséggel újra négy napi fegyverszünet kötött. E hír nem valósult meg.

Egy ismerősünk, kinek szavában egyáltalában nem lehet kételkednünk, azt állítja előttünk, hogy Batthyáni Lamberg halála híré csak későn este kapta, s hogy erről értekezendő éjjeli egy órákor ment Móra generalhoz, ki ez idő szerint a vezérséggel meg van bízva.

Reggeli Batthyáni személyesen ment Jellasi táborába!

Seregeink helyzetét különösképp mondják. Mind a két sereg dombon fekszik, s rebesgetik, hogy azon résznek, mely a csatát megkezdendő a harcban kevesebb előnyei volnának.

A ma reggel 10 órai ülés csak annyiból állott, hogy megmondták, hogy délután lesz ülés.

A délutáni ülésben Kossuth Lajos felemlítvén a tegnapi eseményt, indítványozá, hogy Pest városa utasítsa oda, miszerint ez ügyben rendelkezne vizsgálatot.

Voltak, kik az indítványt feleslegesnek tarták, mert ugymond, Pest városa ugy is érezni fogja mi kötelessége, s fog is intézkedni.

Kossuth indítványa azonban elfogadtatott.

Hogy a ház utasítsa a minisiterelnököt, miszerint a királyt a tegnapi eseményről híven tudósítsa; egyszersmind jegyzőkönyvileg mondassék ki az, hogy az egész szomorú, de természetes következménye annak, midőn a királyi hatalom nevében az ország alkotmányos szabadsága ellenében a törvénytelen rendeletet adtatnak, hogy s ki az egész a népnek, az ellenség közeledtével rendkívüli ingerült állapotának tulajdonítható.

Kossuth után Nyári szólalt fel, s jelenti, hogy bizonyos Gyöngyösi nevű egyén, ma délután szerte a városban egy rövid falragasztványt terjesztett szét, melyben a nép felszólítatik, hogy miután táborunkban a schwarzgelb generálisok megütközni nem akarnak, menjenek oda többen Pestről, s mentsék meg a hazát.

Szólt indítványt tett, hogy e rendkívüli időben a placat-irodalomra némi előleges feltűgyelet legyen.

A forradalmi csarnok előtt ezen placat következtében egy kis csoportosulás támadt, azonban Nyári Pál a hely színére idején érkezvén oda, szónoklatával azokat, kik aggodának megnyugtató.

Az ülés végével a házhoz vagy is inkább a házban lévő ideiglenes végrehajtó választmány tagjaihoz egy kérdés intéztetett?

A dolog ennyiből áll.

Tegnap Fligelli őrnagy a Jellasi sergéből Buda felé utazott, még pedig egész kényelemmel keresztül a magyar táboron.

Az őrnagyot azonban Velenczén túl, a föld népe elfogta. Onnan kezdtek rá gyanakodni, hogy inassa horvát nyelven kívül semmi más nem beszélt.

Fligell Pestre hozattatott. A budai parancs-

nok őt a választmányának adta át, s hír szerint a határozat az, hogy az őrnagy egyszerűen hadifogolynak tekintessék.

A fogolynál nevezetes irományok találtattak. Leveli voltak Lamberg generalhoz, melynek egyikében meg vala, írva, mint fogná Jellasi más nap, az az, ma a magyar tábor megátadni.

Pest sept. 29.

A tegnapi esemény még e perczen is úgy tűnik fel, mint egy nyugtalanító éber álom.

Arról, miként történt a legyilkolás, most már ne szóljunk, de tekintsük a körülményeket.

És csodálkozni fogunk a nép haragján, a meg nem magyarázható instinctuson, mely a néppel megismerteti, kik az ő fő ellenségei.

A nép e napon tisztán, mint isten boszuló keze lépett fel. Dühösségét borzasztó volt látni, különösen akkor, midőn előtte semmi más cél nem volt, mint ezen embernek semmivé tétele.

A tömegek legnagyobb része a város legszegényebb osztályához látszott tartozni. Azokhoz, kikről hiszik, hogy anyagi érdekek reménye nélkül nem mozdulnak. És ime ők ma a szabadságért, mely különben Beranger vieux vagabondja szerént a szegényeknek oly kevés, oly kevés kedvezést nyújt, egy rajok nézve képzemenyi eszméért tették ki magokat a veszedelemnek.

A rohanó elem iszonyatos volt. A temérdek kaszák, a szuronyos fegyverek, a vad kiáltás felülmúl minden képszeletet. Hát még maga a gyilkolás, melyet ha leírnánk, azt volné az olvasó, hogy regényt adunk elébe.

Mi lesz következménye? senki sem tudja, mert ma már nincs combinatio, ma a véletlenség egyberohanása uralkodik.

Annyi igaz, hogy magyar nép mióta az Austria dynastia uralkodik, illy lépést nem követett el.

Csak hogy most következetesek legyünk. Ha erő jön ellenünk, álljunk ki a barricadok megé, ne mondják, hogy ez oly nép, mely egy védtelen ellen egész tömegben rohan, ha pedig megátadtatik, gyáván viseli magát.

Lambergot harcolva, barricadok mellől lelőni, bár ki dicsőségének tarthatja.

A tegnapi események okozóiról kívánatos, hogy azok fel ne fedzessenek. Legyen érte felelős az, kit felelésre vonni nem lehet, a nép, s azon vak szenvedély, mely által ők a boszuló isten kezében csupán büntető eszközökké lettek.

Pest sept. 29.

Készítéd magad jámbor olvasó előre, a legih-tellenebb dolgok hallására.

Ma hónap azt fogod hasábjainkról syllabi-zálni, hogy a japaniak meg az indusok támadják meg hazánkat, mely úgy látszik az egész világ csöcselék népének éris almájaul szolgál.

Legközelebb a morvák támadták meg hatá-rainkat.

Hogy tulajdonképen, kik azok a morvák? alig tudánk világosan megmagyarázni.

Annyi igaz, hogy oly forma emberek, mint kinek biographiáját Gellert ennyibe fogadta: „született élt és meghalt.“

Ezen kívül némelly tapasztaltabb auctorok azt is mondják, hogy tudtak szitát kötni, üveget fúni, hegyet mászni és krumplít sóval enni.

Régen midőn még az ökörrrel való szántást nem fedezték fel Marhánoknak nevezettek.

Iryni mint a féle sokat utazott ember azt be-széli, hogy ő járt is az országokban, s hogy hozott onnan egy cserép pipát, mellyet ott egy álli-tólag Brün nevű városban agyagból készítenek.

Már hiszen akárhogy akármint legyen a do-log, elég az hozzá, hogy ezek a morva sógorok felső vármegyéinkben bethöttek, azon szándék-kal, hogy minket — t. i. a magyarokat — innen kiirtanak, s termékeny sík vidékeinken a magok becses individualitásukkal besetzolják.

Mert az ő Vaterlandjok és Stolitziák köhe-gyekkel vannak teli, mikén csak úgy csirázik ki a pohánka ha kosárral hordják rájuk fel a földet, s aztán mindennap melegvizzel öntözik.

De meg nekik az első lábuk sokkal hosszabb lévén mint a hátusó az a féle dombokra szörnyű nebezen esik felmászni.

S kinézvén magoknak országunkat megúnt tar-tományuk helyett kedves tanyául, már most pere-patyostól fészket akarnak rakni kuriáink helyén.

Mit mondatok erre tős gyökeres magyarok! azért tették e apáink e földet önvérükkel termé-keny, hogy azon holmi jött ment szemet nép arassa le a gazdag termést, hogy egy idegen bi-tang csoport telepedjék meg azon, s tölt hasát verve tapodja a honszerző ösök szent porait!

Egy néptörédék, mellynek mi soha rosztat nem tettünk, sőt ha valamelyikünknek valaha észébe jutott is csak békésen s jólakarólag viseltetünk irántok, mint minden eránt, ki még agyon nem ütött viseltetni szoktunk.

Melly rég idő óta szolgálai állapotba súlyeszt-ve, legfőbb szabadságát csak abban helyezhette, hogy kermie szabad volt, s constitutionalis char-táján az volt az első utósó pont, hogy a császár ha kihal kedveszerint akárkinek eltéstálhatja — s mellyett mi e rabszolgaságból az alkotmányos-ság csarnokába segítünk eljutni, martiusi dicstel-teljes napjainkban.

S ezen emberek köszönetül még ki akarnának verni ezer éves birtokunkból, imádott hazánkból mellyet az egész világ Magyarországnak nevez.

Jó morvák! Ugyan mi ész üthetett benneteket hogy csak így sine fine nekünk jöttek, s egy ási-tással zsiros lakhelyet gondoltok szerezhetni.

Meg sem gondoltátok, hogy a ti mértéklete natúratok ezen kövér klimát ki nem állja, s a ma-gyar ételektől actu choleraába esik.

Miért magatokat egyenes halálba dönteni? Vegyétek be e jó tanácsot, s térjete meg

jámbor rokonaitokhoz, kik könnyeket hullatnak hűtlen távozástokon.

Mert ha jó szerivel el nem mentek — majd nem úgy találtok haza érni, mint elindultatok.

Mint a féle gypaju fonó nép ismerhetitek az indigót, a mi a posztót kékre festi; tudjátok meg hogy ennek fábrikáját minden magyar ember ol-dalán viselé, s műtételét rajtatok igen hatalmasan foghatná gyakorolni.

Ha pedig ne talán tőt sógoraitok hozott volna ide, ám vigyétek őket el magatokkal mindenestől áldásunk kíséreni fog s biztosítunk számotokra vá-dó escortot nem különben vámmentés passziro-zást a harminczadon.

Cserző Bencze.

Aszódon 1848 sept. 27. az az, hogy ez nap tettem póstára e levelat.

Barátom gazduram Szerkesztő!

Gondolkoztam. S gondolatom oly fellengős volt, mint a számáré, mikor Krisztus urunk ült rajta.

Vala pedig gondolatom méltán fellengős, mert eszemot a jövőndő képén ártatám; azon képén a jövőndőnek, melly karmazsin színben mosolyog az ember fiára, mint a cigány, ha vörös nadrá-got kap.

Illyen az élet. . . .

Pegazus gyiki! . . . Ha felvetem két szememet Bécsnek városa felé.

Látok száz nép-képviselőt vágatni Buda felé. Vágat bús gyülekezet.

S vidd el ezt a levelet.

De elég ennyi a metricából; a mi pedig oly nehéz, hogy nem bírok vele több tactusra jár-ni. S ez azt jelenti: jobb lesz a kenyér bariká-doknak Budára. Aj war to bi bó hádam.

Nagy baj, ha mostani időben is pszkosodik az ember esze tactusra amice!

Note ponamus, hogy hasonlatos az észnek országa valamely alföldi széles pusztához, mel-lyen az ész, mint valami szilaj csikó, hetvenkedik: már most lehet-e ezzel szép szeliden bánni.

Nohát csak nyergelj talentum, a mint és a merre tetszik.

A profszorok prűszkölnek.

Különösen Posonyban tudom van kinja a bur-nót piksisn-k.

Majd el is felejtettem — a leghuzgóbb luth-eranus professor néhai Bakacs Tamás hivatalába lép és a lutheranus papok mind cardinalisok lesznek.

Posonyban épül a vaticanum. Pápanak Hurban Szamkót tesszük meg.

A protestans papok ezután négy lovas hintó-ba járnak, a pápisták pedig László szekeren.

Láttam egyszer egy embert, hosszú ránczos fekete lepedőben volt mindene, csak a feje lát-szott ki, az is egy vastag hasadékon.

Eszme társítás utján ezembe jutnak az egyptomi múmiák.

Csakugyan furcsa qundúrja volt annak a Lu-ther Mártonnak, született Németországban.

Mit csinál a calvinista tiszteletes úr?

Hogy mit e?

Ó udvarán, mint valami öreg Melancton tejes köcsögök között áll s beszél ép midőn bókommal a szavába vágok — az írósvajról s úgy megza-varodik, mintha az ágostai Marcsi mondaná neki, „szálj le Fulöp!“ pedig hát csak én mondom ne-ki, hogy tiszteletes uram, supplicans vagyok. S denique ad notam Krizstusi barátság, következő dal zeneg fülemb: tessék átmenni a rectorhoz, amott vagyon lakása.

Látszik, hogy nem születtem megváltónak, mert éheztem és ennem nem adtatok, szomjaztam és szomjazni hagyatatok. . . pocsekaj! De rogo humillime, hogy állnak az actiák?

Azaz, hogy a katolikus pap urakkal?

Megházasodnak. Jól teszik. Minek is az kínos bibelődés. Nincs jobb mint az eredeti. Osztán mai háborus időben sokat kell pótolni. A laicusok annyira nem képesek.

Igaz, hogy is volt az az újfalusi cigány-nyal?

Hüm, zsoram! annyi vát ott a gilyóbis, mint a pelyva.

Nekünk csak három ágyunk volt, a Sz. tamá-siánk meg húsz.

Huncsut a világ uram!

Hát az újfalusi jegyző mit csinált?

A matyko?

Ki tett az magáért!

Új-pesten lerészegedett. A korcsmában már mind lefeküdtek, csak ő melancholizált egy szé-ken, még pedig megfeszített karokkal.

Ki az ur — kérdi a Kellner.

Én gróf Ráday vagyok — felel nagy phleg-mával a jegyző.

Korgető.

A nyitrai lázadás.

Szerkesztő!

Sietek önt, hazánkat egy ujonnan fenyegető veszedelemről értesíteni, s kérem önt, értesítse hazánk lakóit is. —

Folyó hó 21kén sürgöny által értesítettünk Nyitra vármegye alsó s felső járása a veszedelemről, s egyszersmind felszólított meggyénk fő-ispánja által a nemzetörség azonnali útnak indu-lásra, ezen tudósítás Nyitra város környékét át-halván, mintegy 60 főből álló nemzetörség, melly nagyobb részint értelmesekből állott, még az nap éjféltkor útnak indulván, másnap déle, azaz 22kén Borira érkezett, a hol a járási tiszviselőséggel, s Verbó mezővárosában tanázó Ceecopieri Sdik század kapitányával összejövén, az egészről ér-tesítettünk: miként, Hurban, Stur, Hodza, s Bo-rik evangelicus lelkészek, s mintegy 300 prágai, s bécsi tanalók vezérlate alatt a panszláv moz-galmak már három nap óta tartanak, főhelyük Brezova, mintegy 7000 lakos, általánosan testes-tül lelkestől panszlávok, s evangelicusok, az egész környék 6 [] mértföldnyire már hatalmukban van, részint rokonszenv, részint hatalom által.

Az egészet nem lehet felfogni, de az bizo-nyos, hogy hatalmasoktól pártoltatnak, mert pén-zük elegendő, a legénységet 20 kr. naponkint fi-zeti, több ezer Bécsből hozott új fegyverek, min-den tisztnek nyakáról sárga-fekete zsinóron egy kétfejű sas lóg, többnyire mindayajan servianus sapkákkal, Jellacsicsot egész az örültségig élte-tik, s mindent a császár nevében tesznek, ezt mindazonáltal nem hiszem, mert ez egy alávaló gyalázat lenne.

Zászlóik sárga-fekete s vörös-fehér, Mijava mezővárosában a bíró s a tanácsnál nem érzett Hurban uram biztosított rokonszenvet, Jellacsich frater példájára őket letette, s újat nevezett ki, rögtöni bíróságot, szinte a la Jellacsich, készül maga számára kinevezni, mindazonáltal ez nagyon kétértelmű, több efféle páruagos beszédek után elhatározánk százados úrral egyetértve, a na-gyobb erőt itt Borin bevárni, 23kán korán reggel a dobszóra ébredénk fel, azonnal a századosunk-hoz sietünk, a ki a Ceecopieri százados levelét közölvén, az azonnali indulásra parancsát kiadá, mert hogy a lázadók a szakolczai járásba fognak átmenni, a hol Vojnics Valmoden őrnagy, s a sza-kolczai nemzetörség fogja őket bevárni, s ha le-

het visszahtajani, mely alkalommal Brenóvándi a Ceccopieri 8dik század s mi a galgóczi 70 főből álló, s így összesen 130 nemzetör veendjük őket által, a vidék két magas hegyek sorozata közé szorított keskeny táj helység négy óra járásnyira egymástól, s minden 1000 lépésnyire egy ugynevezett szilvafákkal körülvett Kopanyicza ház, mi bátran mentünk, mert tudtuk, hogy előttünk megy a többször említett szászok, az útban fekvő egyes házak bezárva, három órai utazásunk után nagy famosusan töltött fegyver durranást hallunk, mi azt gondolván, hogy az olaszok már megkezdék a csatát, egész indignatioval sebesen léptünk, csak hamar egy dombocskára mentünk, a rónán több ezer fegyverek villogását pillantánk meg, azonnal ellenségeinkre ismertünk, egy szilvás mellé rendezett épen kapitányunk, midőn egy szörnyű, s mértöldnyire terjedő jaj ülé meg füleinket, hátra tekintünk, s látjuk, több ezer fegyveres ember mozgását lefelé, s nem egyenesen hozzánk, hanem hátunk mögé, kapitányunk megérté akaratakat, visszavonulni akart, de mire az úthoz értünk, már a szűk országutacsokát elállották, kettő között kellett választani, előre, vagy hátra, mindég megviaskodni, hátulsó ellenségeinket ismertük, mert láttuk a hegyekről levonulni, eleibénk jövő ellenségeinket nem ismertük, megvallom, az olasz katonákról mitsem tudhatánk, gyanút gerjesztett bennünk, mert több lövést nem hallottunk, no de ez nem vétek, mert már szegény hazánkkal annyi történt, hogy már a poklokat is megdönhették volna, elhatározának erővel útát nyitni a visszavonulásra, s e mint megindulánk, ezen gyáva gazemberek a szilvásokból, s jobbról balról, mintegy 15—20 lépésnyiről lödöztek reánk.

Más utat nem választhatánk, mert ezen országot a hegyek közé van szórítva, bele vágatánk, mintegy veszőz utczába, s szerencsésen fél órai lövődözések között átrohantunk, részünkről 5 sebesítetett meg, részünkről 8 agyon lövetett s számtalan sebesítetett, ezen veszedelem rettentő volt, mert ha csak egy kocsinkat feltartóztatják, oda vesszünk mindnyáján, mi reájuk nem löttünk, egyedül azokra, a kik nagyon közel voltak, vagy kocsinkhoz jöttek, az volt a legnagyobb szerencsénk, hogy nem tudnak célba venni, nekünk pedig a legjobb tulajdon vadász fegyvereink voltak; vissza kellett vonulni egész Galgóczig, lehet mindegy 8000 fegyveresek, egy hét múlva talán 30000, ha nem gátoltatik, veszedelmesebb leond az alföldnél hazánkra. Ma már 2000 nyitramegyei nemzetőreink van itt, készületek a mennyire lehet, elegendő sebességgel mennek, csak ágyukat az istenért, a katolikus tótság ellenünk készül, mert azt gondolja, hogy hit háború, csak fegyver legyen, erre tanított bennünket egy evangelicus derék hazánkfa, a ki azt mondá, egy mód van őket megsemmisíteni, t. i. vallási háborút csinálni belőle, az szerencse hazánkra, mert ha a tótság egyesül, akkor jó éjszakát édes hazám, a katolikus tót nép bősztált, mert látja, hogy egytől egyig, kivéve a miveltebbeket, mind evangelikus, falujikban már a szétszórt evangelikusokat maguk fogták be, s vigyáznak reájuk, mert a gazemberek csakugyan egyetértének mindnyáján, Galgóczon a lázadóktól hat óra járásnyira három evangelikus lakik, a népség azonnal elfogta csupa gyanúból, s azután kiszült, hogy leve-

lezésben állanak, én ugyan nem vagyok béavatva az evangelicus hitben, de vagy természet felelet igys a nép azt nem érve nem biztosíthatán hazánk céljait veszedelmessé válik, vagy természet fölötti rossz, s így csak a mivelteket képes az alvalóságától visszatartani, mind a két esetben céliránytalan, engedjen meg ön, hogy nem válogatám szavaimat az szépirodalom előmozdítására, az idő rövidege miatt. Galgócz sept. 24 1848.

Balogh Soma,
nemzetör.

NB. Éppen most jött egy olasz zászlóalj minden parancs nélkül egyedül a főispányunk felelősége alatt, már tudjuk, hol van a 8-dik század, minthogy egy órával előre ment, összehűtött, 20 közülök megsebesítetett kapitányostól együtt, lefegyvereztetett, ruhájukat elszedték, s magukra vették, őket pedig a városházánál bezárták, éljenek az olaszok még is angyalok ők, ha mindjárt ördög ruhába is vannak, Leopoldvári a commandans, magyar nevet nem adhatok neki, felszólítottam azt mondotta, hogy nem lehet.

Torontál sept. 22.

Krisz ti Gott Marcius!

Megengedj barátom, hogy így szólitlak: 1-ör mert bár valósággal be nem irt, de szellemileg assentalodott tagja vagyok én is az egyenlőségi társulatnak. 2-ör mert mi itt illy modorban találkoznak egymással. 3-ör hogy gyöngé nő létemre fogok lapodban tolat. Röviden csak azt akarom tudatni, hogy haladunk!! —

Tegnap délután 2 órákor ismét megszapordott egy pár ezer tiszta és bátor magyarral a földön futók és koldusok száma.

A végvidékről egy puska lövésnyire feküdt Ürményháza szerződvényes hely, a hozzánk eddig hűn maradt Sz. Mihály végvidéki helységgel határos falu. Nincs többé e tiszta és lelkes magyaraktól lakott hely, tegnap — mondom — körül belől 3000 rabló által — miután Sz. Mihályt Sz. Jánost bevették — megrohantattván fölégették és tökéletesen elpusztították.

Lerombolva e vidéknek eddigi védfala s a vadaknak félelmes ostora; hasonló sors éri még ma bizonyosan a szomszéd Zöldes, Ujfalu és Gedőfalva, mind tiszta magyaroktól lakott kertész helységeket is.

Es utóbbi Karácsonyi Gedő szerződvényes, kikből az említett gazdag ur — sokkal kevesebb költséggel, — mint a miad kárt szenvedend ő is most birtokában — olly bátor csapatot állíthatott volna fel, hogy nem csak e vidéknek, de még e hazának is hálás elismerését érdemelheté vala ki; — mert ő itt igazán, nem csak hirben, de valósággal egy második Loprestit játszhatandott. Azonban e már késő!!

Ürményháza megérdemli a történet egy pillantását. Mióta a rácshorda dühöngni elkezdett mindenütt faldosott veszett dühében, Ürményháza azonban csak fogait vigyorította, de megkapni soha sem merészelt, mert e bátor nép pusztá öklét is kész vala tájékozó torkukba dugni őket megfojtandó.

Ürményház lakosai valának azok, kik Sz. Mihály legelső megtámadásakor bátor vezérmellett készek valának azt is megvédeni, a rablókat

pedig pokol mélyéig kergetni. Ürményházi magyar volt az, ki a vitéz D. Orsai kapitány testét a szőlők közül kihozta, a rablókat bámolni felállított 2 század rukavínának és egy osztály daidának, hogy legalább teste eltemetessék.

Ürményháza volt azon hely, mellynek lakosai az undok kanibaloq dúlása óta, ritka napot vagy éjelt töltöttek úgy, hogy az erejüket tulajdosan meg nem haladó rablókkal meg nem csatáztak volna, mégis, bár véreket majd minden küzdésen csorgatva, a ferebeket az ideig félelemben tartották. Éppen e félelemtől menekülni akarva rohanták meg őket e gazok.

Es ezen hely maradt mégis erősítés nélkül!! — Pardon! de bizony volt két század torontáli nemzetör vasvillával, kaszával és néhány rossz puskával és félórányira hová a részben már leégetett Hajducicán vagy 800 szinte torontáli nemzetör a leirt módon adjustirozva, olly nemzetörök, kik még mindenütt, hol néhány Serviant meglátták lélektelen megfutamodtak. *)

Alj elő bizonyossággal Neuzina, Taras, Hajducicza, Ernesztháza, Ürményháza mind megannyi dicső monumentumai a torontáli nemzetörök rettentetlen vitézségének.

Oh ti balga Servianok — miért fáradestok magatok, egy pár jól betanított kétlábán járó sgarat öltöztessetek fel veres sapkában a torontáli svab nemzetör — az oláhal együtt, mert ezekből áll legnagyobb rész, — el fog szaladni vitézül, és fegyverételhányva fogja lélekszakadva kiabálni „Oh Kott oh Kott i hab a Servien kasza,“ — és emlékezni fog mégis csaták híréből, melylyeken csatázott, ha t. i. haza érhet úgy, hogy a guta meg nem üti mint rá példa volt.

Ad vecem Hajducicza: mondják, hogy e napokban, az ott fekvő tábor főnökei a szomszéd végvidéki Hancsiakkal naponta kétszer is parlamentiroztak, és ígértették egymásnak, hogy egymást nem bántják — és a mieink mint becsületes emberek szavoknak állottak is, mert az Ürményhásiaknak sem mentek segítségül, nehogy adott szavok ellenére a ráczokat megsértésék.

Az estét pedig szépen bevárva Hajducicáról is megszöktek, és így a ráczok adott szavának is ők tettenéleget, a mennyiben a ráczok őket csak ugyan nem bánthatták. Bizony szép az az ígret teljesítés! Talán a parola ezen nemét is Bécsből hozták az illirek, mert a mieinkről tudom, hogy ezen 3 mázsás táblabírói köpcös hitet a lelépelt magyar kormánytól tanulták.

Igy nyeleti le a magyarral könnyenhibőége mindig a fekete levest; — tanulj már valahára nemzetem, s nehgy annak ki 300 esztendő óta mindig ígér, de soha sem tesz, sőt téged tenni sem enged — értem az osztrák schwarzgelb politikát. —

Igy nyelték el a mi parlamentaireink is a fekete levest 20-kán alig mentek szélyel egymástól a parlamentairek, mindjárt elfogtak a ráczok 3 tótot kocsis lovastól együtt; azért 21-én ismét parlamentaireztak s ujra megígérték egymásnak, hogy egymást sem bántják, hollott már akkor ki indultak a roppant kocsik ráczokkal Hancsáról Ürményháza ellen, sőt csak nem az elő örök mellett mentek el, hja de mikor egymásnak megígér-

*) Ezeket a nemzetörökön értem a megye határára kirendelt öröket.

ték, hogy egymást nem bántják! — vagy igaz biz a!!

Eg a hozzá, hogy Ürményházát a ráczok elpusztították, onnan pedig a felórányira fekvő Zichifalvára mentek, szerencsére ha, ha, ha, itt feküdt egy század dsidás is. S mi történik uram? — a dsidások elbők mennek a ráczoknak kezét fognak — még tán pusztíták is egymást — velők s a falat miután megadta magát — fényes győzelemmel beveszik, hja nem csoda, hisz egy urat szolgálnak.

Szegényhaza! birod-e még a káláltn és gaz moslékosokat hordozni öleden?

Ez időszertint most 4 ágyával fel van ütve a rácztábor Zichifalván. — (Mondják, hogy a Serviánok mindjárt kapát fogattak a dsidásokkal a kapitánynak pedig rettenetes parancs mellett meg volt hagyva óránként hány öl árokkal legyen készen. Még is derék fátuk ezek a Serviánok, szörnyen tudják utlizalni az embert.)

Ad vocem parlamentairezni: vajjon nem tehetnének-e itt egy kis hasonlatosságot: p.o. a rácz Hácsa lenne Schönbrunn, Hajducicza a táborral Budapest, a tábor főnöke mint parlamentaire Bathiányi, neki is mindig ígérnek Schönbrunnban: ő meg elhiszi, pedig még ott van, midőn a másik kapu küldik az ágyukat ellenünk a Dráva mellé és a ráczoknak. Minthogy pedig az ágyuk még nem hallatszanak Budapestén, csak a Banátban, tehát azt hiszi, hogy állanak a szónak Schönbrunnban, míg nem egyszer csak azt vesszi észre, hogy a Banát aköröm mondani Ürményháza — olvasztu.

Ad vocem ágyú, azt beszélük, hogy Jellacsich 50 ágyút és 11 ezer tökéletes jó fegyvereket küldött a ráczoknak, az ágyuk Belgrádon minden percében készen állanak a hova kell, a fegyverek pedig Pancsován osztogattnak szélyel.

Ad vocem Pancsova: valami tábornok és Majerhoffer rettenétesen dolgoznak az ezredek alakításán és a vidék új telepítvényezésén, egy mondják ők, hogy ezer pokol ellenére is övéknök kell lenni a Bánátnak és Bácskának, ők mondják!

Ad vocem mondják: azt is beszélük, hogy Nagutics a perlaszi táborfőnök Belgrádon volna betárvra, hol a nála talált 20 ezer forint megvallotta, hogy azokat Kis Ernő fizette neki a tábor feladásáért. Ezt csak azért említjük meg, hogy lássuk minő alávaló ragalmakhoz fordul mentiségére a pulya gyávaság. — Láttad-e már barátom Marcius az ördögöt aludva? — én nem! Bald habe ich vergessen Marcius! Lass Du den braven Jellacsich grüssen einen süszen Kusz dem lieben gewesenem Rebell. ah!! atyió

barátimód

Zsófi.

Jellacsichtól elfogott levelek.

Sept. 27. A képviselők mai ülésében Jellacsich két levele, egyik Latour bécsi hadügyministerhez, másik b. Kulmer Ferenczhez; egy harmadik pedig, mi szinte felvilágosítást vet az árulásra, Rodein őrnagy magánlevele szinte Latour bécsi hadministerhez, olvastatott fel. Az árulás ezen okleveleit néhány somogyi derék kanász ügyessége juttatta birtokukba, kik Jellacsich katonáit megtámadván, az említett leveleket tőlük szerencsésen elvették.

I. Cs. kir. hadügyminister és tábornagy a M. Theresia katonai és több rendek vitézének, valós. b. t. tan. és kam. gr. Baillet Latour Tivadar urnak.

Főszálláshely: Kiliti, a Balatonnál sept. 23.

A minő háládatos vagyok excellentiádnak kegyes gondoskodásért, mellynél fogva a szükséges pénzmennyiséget kézbesíteni méltóztatott, épen ily alázatossággal vagyok kénytelen excellentiádat ismételve újabb mennyiségért megkérni. Jelenleg Austria közügyeiért munkálkodó seregeimmel Magyarországon vagyok; vérző szív nélkül nem terhelhetem az egy részben ártatlan népet jobban, mint egy illy nevezetes sereg átvonulása által már terhelve van, de a szükséges pénz nélkül egy lépést sem tehetek tovább, mert valamint a népek, úgy a katonaságnak hangulatát is meg kell tartanom, mit azonban pénz és élelmiszerek árának rögtön és pontos megfizetése nélkül nem tehetek. A szükséges pénzmennyiséget jelenleg tudatnom lehetlen, mert ezt seregem napokénti szaporodása és a slaventai sereg eddigi meg nem érkezése miatt magam sem tudom.

Előleges számítás szerint azonban a tiszta ellátási szükség october havában legalább 200 ezer p.frt, a természetnyekkel ellátás pedig 400,000 p.frt-ra, s így összesen 600,000 p.frt-ra rúghat, és én bátor vagyok excellentiádat alázatosan kérni, méltóztatásék ezen összeget legalább a jövő hónap 1-ső napjáig rendelkezésem alá bocsátani, mivel Austria jó ügyeért megkezdett működésennél a cs. kir. hadügyministerium segélyére számolhatok, és számolni jogosítva vagyok, s mivel excellentiád által nem hagyhatom el, különben ez, ezen ország, a sereg, az egész austriai monarchiára a legborzasztóbb következtéseket vonhatná.

Mihelyt seregeim egyesülnek, nem mulasztanodom el a szükséges mennyiséget utólagosan tudatni.

Jellacsich s. k.

(Folytatása holnap.)

H I R D E T É S E K.

(3-3)

Egy Leány, ki magát jól érti.

Ki tanult mindenféle finum varrásokban, ajándékozik valami jó háshoz varrónénak vagy mellé szobalányának is. Értekezni lehet a szerencsés utca Fischer házában 1320. szám alatt a házmesternél.

Gőzhajók járása

septemberben 1848.

Pestről Bécsbe mindennap reggeli 6 órak

A dumagőzhajótársaság főügyvivősege.

Magyar központi vasút.

Naponkinti indulások 1848-dik szeptember 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, aziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 óra 30 percz.
„ „ tehervonat délben 11 órakor
„ „ személyvonat délut. 1 1/2 óra.
Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 4 óra 15 percz.
„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 45 perczkor.
„ „ Személyvonat délután 1 óra 45 perczkor.
Pestről Vác felé reggel 7 órakor.
„ „ délután 3 óra 30 percz.
Váczról Pest felé reggel 8 óra 30 percz.
„ „ délután 5 „ 45 „

A magyar központi vasút igazgatósága által.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál **EGYES SZAM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.